

Onsevulla que em gite,
em vetlla el mateix ensomni.
Despullada pel vent entre núvols
de lli, la lluna s'encirera als teus llavis.
L'ocell hi combrega, esclata en trenc
d'albes i en sembra el pinyol.
Floreixen ovelles blanques, salten
els teus murs per l'aire —a cada bel
crisantems i dàlies— i la negra fa nit
als peus inquiets del teu llit.
Hissem dos llençols
i salpem lluny del ramat.
Amb pestanyes d'escuma, la mar
parpelleja als meus ulls i et quequeja:
mar..., mar..., mar..., mar...
Com lloms de gat acaricie les onades
de la teua veu, lentament entreobertes
com al vértex d'un bes: mar... mar...
Em despertes nu.
Onsevulla que em gite,
m'acotxa el mateix ensomni:
no hi ha pressa —sóc la infinita
remor de remar als esculls del teu nom.

*No me prometas sueños.
Dame tus fases REM.*
Gerineldo Vargas

Demain, de Max Ernst